

den kan lægge det Spørgsmaal ud til Vælgernes Afgørelse, om de fortsat vil have Besparelsens Vej indslaaet, eller de vil ind paa den mere rundhaandede Økonomi, som kan føre i Grøften. Under disse Omstændigheder, under den Forudsætning, jeg her har nævnt, har jeg ikke det mindste imod at gaa ind paa det ærede Medlems Hr. Rodes Udtalelse om, at Valget kommer til at staa om det nuværende Styre, i snævrere Forstand for eller imod den nuværende Regering. Jeg tror at turde forsikre den høje Regering og ikke mindst den højtærede Stats- og Finansminister om, at hvis han vil markere Regeringens Vej tydeligt og haandfast i den Retning, jeg her har nævnt, skal han nok paa Valgdagen faa et Svar, der ikke bliver til at tage fejl af. Thi saa megen Forstaaelse er der efterhaanden opstaaet ude i den bredere Befolkning af, hvad det betyder at tilvejebringe Balance i Statshusholdningen, at man nok skal følge Vejen her, hvis man først faar Tillid til, at der er nogen, der virkelig vil træde den.

Jeg vil gerne rette en Tak til den højtærede Stats- og Finansminister, fordi han stillede i Udsigt at indføre en Ændring i Statsregnskabets Form, der skulde gaa ud paa at føre en hel Del af de Udgifter, som vi sædvanemæssigt har truffet paa Statens Formueparagraf, § 26, over til Statens almindelige Driftsregnskab. Jeg føler mig forvisset om, at det vilde være en overordentlig heldig Forandring for vor Statsøkonomi i det hele taget. Kaster man Blikket tilbage paa en lang Række af Statsregnskaber, vil man lægge Mærke til, hvorledes Statsgælden har været i stadig Stigning baade i gode og daarlige Tider, kan man næsten sige. Dette skyldes ganske sikkert ikke mindst den Omstændighed, at man med en nogenlunde god Samvittighed har ført en hel Del Udgifter over paa § 26 ud fra den Betragtning, at de gik til saadanne Anskaffelser, at de blev rentebærende, medens de i Virkeligheden ikke er blevet det. Naar man nu fører disse Udgifter over paa selve Driftsregnskabet, faar man et nøjagtigere Virkelighedsbillede af hele Statens Husholdning, og jeg er ikke i Tvivl om, at det nok skal bidrage til, at man ogsaa bliver adskilligt mere forsigtig med Statens Økonomi i det hele taget, hvad der vistnok er paa høje Tid.

Mange ærede Medlemmer har omtalt Statens Lønningskonto, og jeg finder det ganske naturligt, at denne Konto i fremtrædende Grad har haft ærede Medlemmers Interesse, eftersom den jo er langt

den største paa Statens Budget. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard anslog den forleden Dag til ca. 250 Mill. Kr.; jeg har ikke haft Materiale ved Haanden til at kontrollere dette Tal, men jeg tvivler ikke om, at det ligger meget nær det rigtige. Jeg kunde ikke lade være at tænke paa dette Tal, da jeg i Gaar hørte det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen udtale, at han følte sig forvisset om, at der ikke vilde blive rigtig Bund i Statens Husholdning, ingen sikker Balance, før Statens Budget blev bragt ned paa et Beløb af 250 Mill. Kr. Jeg tror nu, det ærede Medlem her nævnte et betydeligt lavere Tal, end vi indenfor en overskuelig Fremtid vil kunne naa ned paa, men Forholdet bliver saa meget mere bemærkelsesværdigt, naar man tænker paa, at alene Statens Lønningskonto andrager dette Beløb. Hvorledes skulde det blive muligt at skære alle de andre Udgifter bort? Det lader sig dog ikke gøre. Men, som sagt, for mig er der ingen Tvivl om, at Statens Lønningskonto er alt for høj, ikke alene set i Forhold til Statens økonomiske Evne, men ogsaa under Hensyn til vort Samfunds Økonomi i det hele taget, og navnlig i Relation hertil. Sagen er nemlig den, at den Lønningsnorm, som Staten fastsætter, tillige bliver normgivende for saa at sige alle Lønninger herhjemme. Kommunerne fastsætter deres Lønninger i Forhold til Staten, og de private Erhvervsvirksomheder maa i Virkeligheden gøre det samme, lige fra Lønningerne for de fastlønnede Funktionærer indenfor Aktieselskaber og Andelsforetagender og til Lønningerne for de tariffønnede Arbejdere i Haandværk og Industri. At det er saaledes, er i og for sig ganske rimeligt. Staten er jo den højeste Institution her i Landet, omfatter os alle, og naar den har fastslaaet et vist Lønningsniveau, der, som man altid udtrykker det, skal svare til en vis Lefevod i vort Land, saa er det jo rimeligt, at alle andre indstiller sig nogenlunde derefter. Men derfor er det ogsaa af en saa overordentlig vidtrækkende Betydning, at Statens Lønninger saa nøje som muligt kommer til at svare til Samfundets økonomiske Evner. Jeg siger udtrykkelig: svare til vort Samfunds Evne, thi lige saa uheldigt det er, at Lønningerne er for høje, lige saa urimeligt og uretfærdigt vilde det sikkert være, hvis de laa nævneværdigt under, hvad Samfundet er i Stand til at betale; ud fra et Samfundssynspunkt knytter der sig i hvert Fald ingen berettiget Interesse til, at Lønnen er for lav. Men naar Sta-